

ELŐADÁSOK

Csihák György⁴ (Zürich):

Trianonról – tárgyilagosan. **Adatok és gondolatok a trianoni béke-** **szerződésünkkel kapcsolatban**

Trianon két francia királyi palota, a versailles-i parkban, Párizstól 15 kilométerre. Épült 1678-1688-ban. Falai közt, ágyain háborúk, államok, népek történetét alakították. A mienket is.

Az első nagy háború után itt írták alá a „Trianoni Békeszerződés”-t. A mienkét is.

Vannak történelemkönyvek, amelyek az emberiség történetét úgy írják le, mint háborúk és békekötések sorát. A háborúk mind borzalmasak, a békekötések - majdnem mind egyformák. Az emberiség írásos emlékezetében, az asszírokkal jelent meg mint új dolog, a legyőzöttek tömeges legyilkolása, lakhelyükről való tömeges elhurcolása, a koncentrációs tábor, a hadifoglyok eleven megnyúzása. Azóta ez a történelemben gyakorta megismétlődik és jellemző számos 'békekötést'. A mienkét is.

Ormos Mária történész szerint – aki a magyar bolsevista párt legutolsó politikai bizottságának tagja volt – Trianont az 1919-es magyar 'Tanácsköztársaság' miatt kaptuk (Pádovától Trianonig. Budapest, 1983. 204 és 210. oldal).

Az első világháborút lezáró „Trianoni Békeszerződés”-t a magyar küldöttek 1920. június 4-én írták alá a trianoni kis palotában. Mint törvényt, az 1920. évi XXXIII. tc.-t a Magyar Királyságban 1920. november 13-án a Magyar Nemzetgyűlés becikkelyezte és 1921. július 26-án életbelépett. Ennek értelmében 232'448 km² területet és vele 13'271'370 magyar lakost, megkérdezésük nélkül, a szomszédságunkban, többségében akkor alakított államokhoz csatolták. Az egyes országok részesedése a hadizsákmányból a következő:

⁴ Dr. Csihák György közgazdász, történész, a ZMTE elnöke.

Magyar Királyság		Terület (km²) 1914	Lakos (fő) 1910
		325'411	20'886'487
	tőle elcsatolva	232'448	13'271'370
	az összes szá- zalékában	71,4%	63,5%
	ebből kapott:		
	<i>Ausztria</i>	4'020	292'031
	<i>Cseh- Szlovákország</i>	61'633	3'515'351
		ebből a <i>Szovjetunió</i> kapott a II. nagy háború után	
		12'656	604'593
	<i>Lengyelország</i>	589	24'880
	<i>Olaszország</i>	21	49'806
	<i>Románia</i>	103'093	5'256'451
	<i>Szerbia</i>	20'551	1'510'897
	<i>Horvátország</i>	25'879	1'670'018
	<i>Szlovénország</i>	16'662	951'936
Maradt Magyar Királyság 1920-ban		92'963	7'615'117

Az elcsatolt területeken, a mintegy 13 millió lakosból legalább 4 millió magyar nemzetiségű volt, de senkit nem kérdeztek, hogy hová kíván tartozni. Egyedül Sopron térségében engedélyezték a nép megkérdezését, ahol a főleg német ajkú lakosság többsége Magyarország mellett szavazott. Áltörténészek itt is, ott is hazudják, hogy *a szavazásnál csalás történt. Teszik ezt annak ellenére, hogy a népszavazás nemzetközi ellenőrzés mellett történt és eredményét akkor valamennyi érdekelt fél elismerte.* Hovatartozásáról szavazhatott a későbbiekben még ebben a térségben néhány, főleg horvátok által lakott falú - mind a maradás mellett döntött.

A két békeparancs (1920 és 1947) végrehajtása után, a “kedvezményezett” étvágya tovább nőtt: elüldöztek, kitelepítettek, legyilkoltak több mint kétmillió, általuk magyarnak meghatározott embert. Ebben a bűntényben osztozik mindegyik „békecsináló” és mindegyik megszálló – ha nem is egyenlő arányban.

A tettesek bűntényüket megismételték a második nagy háború után. Tetézték továbbá azzal, hogy „Pozsony természetes növekedéséhez” a Dunán innen elvettek tőlünk újabb 62 km² területet.

Így büntettek tehát minket, akiknek a két világháború kirobbantásához semmi közünk. Az első esetben – az 1849-től 1867-ig tartó idegen diktatúra után – a külügyek és a hadügyek vonatkozásában nemzeti önrendelkezésünk továbbra is erősen korlátozott volt. A második esetben pedig, egy minden tekintetben megnyomorított, számottevő katonai erő nélküli ország volt a miénk. Tegyük hozzá, hogy mi a kényszerhelyzetben se a megszállóink ellen, hanem a bolsevizmus ellen léptünk harcba. Akik viszont bennünket ismét térdre kényszerítettek, megaláztak, kifosztottak, azok (Ausztria kivételével) a második világháború győztes hatalmai, a bolsevisták szövetségesei. A Canterbury érsek megáldotta azt a kardot, amit az angol királynő Sztálin marsallnak ajándékozott.

Egész biztosan nincs olyan józanul gondolkodó és érző magyar ember, aki-nek mindez ne fájna. Nem önmagában az elcsatolás. Volt már ilyen, lesz még ilyen, és ezen tényleg lehet változtatni. Hanem mindaz, ami ekörül és ezután történt és történik, kivétel nélkül, valamennyi érintett területen. Az ma már hiteles történelem, hogy ezekkel a bennünket megrabló népekkel a magyarság, a biztosan jóval több, mint ezeregyszáz éves kárpát-medencei történelmében mindig lovagiasan viselkedett, ezek a népek, amióta tehetik úgy bánnak velünk, ahogyan biztosan nem érdemeljük. Befogadtuk őket, Megszentelt Koronánk (koronánk neve nem 'sancta', hanem 'sacra') népei lettek. Hazát adtunk nekik Európa legrégebbi jogállamában. Védjük őket nemcsak ellenségeink, de saját vérengző uraik ellen is, akik elől hozzánk menekültek. Amit ellenünk fölhoznak, az mindehhez képest semmiség. Mi nem telepítettünk ki százezreket, szalagfűrészszel nem fűrészeltünk ketté senkit, nem kergettünk minden jogtól és vagyontól megfosztva embereket a világba. Nem. Amit felhánytorgatnak nekünk, attól jószerevel mi is szenvedtünk, biztosan többet is, mint ők, azoktól, akik akkor bennünket is, őket is gyötörtek. Egyszer felelni fognak ezért, akár hiszik, hogy van Isten, akár nem. Itt jegyzem meg, hogy mindezek után, a magyarság körében, ezekkel a népekkel szembeni gyűlöletet sehol soha nem tapasztaltam.

Ám idézzünk fel kárpát-medencei közös történelmünkből néhány idevágó példát és tegyük fel a kérdést: akik ma bennünket ma oly fennhéjázón leckéztetnek, ugyan miben mutatnak ma nekünk példát?

Nálunk jog szerint a magyar nemzet minden része Megszentelt Koronánk egyenjogú tagja. A mi jogrendszerünk kisebbséget soha nem ismert, csak a magyar nemzet egyes részeit, ezek a nemzetiségek. Így van magyar, cigány, oláh, szász, szerb, tót, zsidó, stb. tagja a Megszentelt Koronának, és ez így együtt a magyar nemzet. Például az oláhok felett első fokon saját boérjaik ítélkeztek. A magyar király önmagát nevezte meg a zsidók legfőbb bírójául. Ilyen jogokat hiába keresnénk Európa újkori történelmében. Vagy gondoljunk Mikszáth Kálmán

híres regényére „A fekete város”-ra. Lőcse városának német polgárai, akik Magyarországon a magukkal hozott jogrendjük szerint élhettek, lefejeztették - hangsúlyozzuk: minden következmény nélkül! - 1699-ben az alispánt, azt a magyar főnemest, aki a vármegyében a magyar királyt képviselte. Megtehetette a város, mert a Magyar Királyság a betelepülő idegeneknek ilyen jogokat adott és biztosított.

Azt máig senki nem számolta össze, hogy Habsburg királyaink Ferenc József-ig mennyi magyart gyilkoltattak le az idegenből idehozott katonáikkal? Példaként említsük meg, hogy Habsburg Mária Terézia, magyar királynő, 1764. január 7-én ágyúval, fegyverekkel lemészároltatott mintegy 400, az alkotmányos jogairól tárgyaló fegyvertelen székyt Madéfalván. Ki tudna arra példát, hogy mi, valami ilyent tettünk volna saját nemzetiségeinkkel?

Nem foglalkozom a trianoni bűntény részleteivel – ennek bő irodalma van. Az mindenesetre megállapítható, hogy az újkori Európa írásos emlékezetében nem található még egy, akárcsak hasonlítható eset. Ezért nem csodálkozunk azon, hogy a bűnösök tettükről hallgatnak, vagy hazudoznak, az áldozat pedig azóta is siránkozik. Sőt, azóta már „hivatásos siránkozóink” is vannak.

Egyik előadásom alkalmával valaki elmondta, hogy nemrégiben egy előadáson azt hallotta, hogy „eljött az ideje Trianon revíziójának” és kérdezi erről az én véleményem. Egy másik előadásomon valaki megkérdezte ezzel összefüggésben, hogy van-e innen kiút? Van – válaszoltam – akár hiszik, hogy van Isten, akár nem.

Mivel engem közgazdászként is és történészként is csak az ellenőrzött valóságos adat érdekel – hinni csak a templomba járok – ezért elhatároztam, a vonatkozó tények összegyűjtését.

Történelem

Jelenünk a múltunk következménye, jövőnk pedig nagyban függ attól, hogy múltunk ismeretében mennyire tudjuk a jelen folyamatait megérteni és a múlt tapasztalatai alapján úgy befolyásolni, hogy abból a kívánatos jövő alakuljon. Így függ össze a két tudomány: a közgazdaságtudomány és a történelemtudomány. Trianon jobb megértéséhez induljunk ki a történelemből: elsősorban saját történelmünkéből, másodsorban a mai szomszéd államok történelméből. Nézzük csak azt röviden, ami a folyamat végén álló eredményhez vezet.

Határ

Ma a határ nekünk sorompót jelent és egy csomó goromba embert, akik önfelédten turkálnak testünkben, iratainkban, magánéletünkben és csomagjainkban. Budapest és Kispest határán van a Határ út. Gyermekkoromban ott még állt a vámhivatal épülete. A villamosra felszálltak a vámosok és átvizsgálták a Budapest belterületére igyekvő kofák csomagjait. A nyilas hatalomátvétel után

egyenruhás 'testvérek' is fölszálltak és izgatottan keresgéltek. Nem volt ez mindég így.

Amit ma határként tisztelünk, Mária Terézia korában jött komolyabban 'divatba'. Nem volt szöges drót meg aknazár, de a sok békekötés alkalmával vonalakat húztak Európában és azt határnak nevezték. A vonal két oldalán más és más hatalmi világ volt, de ritkán vitték túlzásba. Az útvonalon rendszeresen közlekedő postakocsi például megállt a határnál. A dolognak leginkább az őseredeti jellege erősödött: ki hová fizet adót és ki kinek kell a katonája legyen. Például az angol király a továbbiakban *fizetett némely uralkodónak* azért, hogy embert kapott a területéről, akiket a tengerpartra szállított. Ott angol hajóra tették, valamely angol gyarmaton kiengedték és angol katonai ruhába öltöztették. Szegény ember nem tehetett mást, mint harcolt az angol érdekekért – máskülömben megölték, esetleg meg is ették a helybeliek.

Miként az emberi műveltség legtöbb ésszerű szervezeti megjelenési formája, így a határ is a lovasműveltségű népek találománya. Nem ezek a népek tehetnek találománjuk eldurvulásáról. Nagyállat tartók voltak, a nagy állat könnyedén és hamar bejár nagy területet. Ha elkalandoz, könnyen kárt okoz, esetleg a szomszédban, ami a szomszédok között hamar halálos gyűlölködést eredményezhet. Ezért kitalálták a *gyepűt*. A gyepű két birtok közötti senkiföldje, amit műveletlenül hagynak. Ahol van elég föld, ott a gyepű, ebben a szerepében igen jól bevált.

Amikor Árpád lovasműveltségű honvisszafoglalói, Európa földjén, azok között, amelyek most is állnak, legrégebbi egységes majd keresztény államunkat létrehozták, országunkat széles gyepűvel vették körül. A 'határ' soha nem húzódott, mondjuk a Kárpátok gerincén. Az ő gondolatmenetük szerint az értelmetlen lett volna, hatalmi helyzetükben meg sem engedték, hogy valaki odáig merészkedjen.

Magyar gyepű

A gyepű tehát a szomszédok közötti lehetséges ellenségeskedés megelőzésére szolgáló terület. Nagyobb birodalmak esetén ez a terület nem lakatlan. Ilyen helyzetben a gyepű azt a célt is szolgálja, hogy lelassítsa, megnehezítse ellenséges hadak mozgását. Az ilyen gyepű mélységben tagolt, jól kiépített védelmi rendszer is. Területére a lovasnépek történelmi szokásainak megfelelően – csatlakozott népeket telepítettek. Ezek egy része szolgálként, megélhetőségük biztosítása mellett, víztárolókat, gátakat, erősségeket stb. építettek. Gondoskodtak ezen műtárgyak működőképességéről, ellátásáról. Ellenség közeledtével működésbe hozták: például elárasztottak területeket vízzel. Az odatelepített segédnép másik része kiváló harcos segédnép volt. Ezek figyelték, majd követték és nyugtalanították a betörő ellenséget.

Így jöttek létre a néhol máig fennálló –őr, –lövő stb. nevű települések meszsze, a Kárpát-medencén kívül is. Vizsgáljuk ezt a magyar gyepűt egyenként, a

területén később kialakult államok rendjében, elsősorban a korabeli, néhol egymásnak is ellentmondó *írott források* alapján.

Kárpát-medence

Az európai népek és műveltség egyik bölcsője. A legrégebb európai gén (EU19) ma itt található a legnagyobb arányban: 60 %. A Homo Sapiens Sapiens első betelepülői hozták dél-kelet irányból, úgy 40-35 ezer éve. Főleg angol és részben francia szakemberek szerint, innen indult az európai földművelés és ipar. Ebben fő szerepe lehet legnagyobb folyójának, a Dunának. A szárazföldek belsejében az első, fontos útvonal mindenütt a folyó volt. Európában a Volga, a Don, a Duna, a Po, a Loire, a Rajna és a többi és a többi.

A Dunát a folyamköziek Isternek, a görögök Istrosnak nevezték. A fáraók sírjaiban erdélyi aranyat is találnak. A Kárpát-medence Európa legrégebb obszi- dián- és só-lelőhelye. Az új világ fölfedezéséig innen származott Európa aranyának és ezüstjének 80-90 %-a, a legutóbbi időig szinte minden igazán jó mezőgazdasági termék: állat, gabona, gyümölcs stb.

Ausztria

Gyepűterület a Bizánci és a Német-Római Birodalom között. Írott forrásban először Kr. után 1100 körül szerepel egy birtokadományozási iraton, valami bizonytalan területen: 'osterichi' (österreich = keleti terület). Része a szkíta-hun birodalomnak, majd avar birtok, északon legalább az Enns folyóig. Területén számos hun, avar és székely település máig fennmaradt Passauig és Triesztig. A 907-es pozsonyi hadi diadalunk után Árpád lovasai Ennsburgig üzték a birodalmi hadakat – valahol ott lehetett akkor a magyar gyepű nyugati szélé.

Melk (Béctől 60 km-re, nyugatra) egyik terén áll egy kőtábla, rajta a város főbb történelmi adataival, közte: 975 Grenzburg der Ungarn (magyar határvár). Az 1385-ös térképen, mint Habsburg birtok szerepel, nagyjából a mai Alsóausztria, Stájerország, Karintia, valamint Tirol nagy része – a mai Ausztria mintegy fele.

Mariazell katedrálisát a mi I. (nagy) Lajos királyunk (1342-1382) építtette, egy török feletti győzelme emlékére. Mindszenty, a bujdosó magyar bíboros azért temette ide magát, mert magyar földben akart megpihenni – amíg Magyarország fel nem szabadul.

Noha könyvtárnyi irodalma van, tisztességesen megindokolni még senki nem tudta: miért kapott Ausztria is belőlünk egy darabot? Ezúttal nem kívánok a dologban állást foglalni, de vannak történészek, akik Ausztriát, megint mások a Habsburgokat okolják az első nagy háború kirobbantásáért. Minden esetre tény, hogy mindkét háborúban azonos oldalon harcoltunk, mindketten együtt vesztettünk, minket soha nem látott módon, Európa történelmében egyedülálló módon tönkretettek – Ausztria mindmáig gyarapodik, sőt: főleg Közép-Európa, első helyen Magyarország terhére. Az is tény, hogy a második világháborúban, min-

ket a németek nyomorgattak, kényszerítettek – Ausztria emelt karral ünnepelte nagy szülőtte bevonulását és az egyesülést.

Cseh-Szlovákország

Alakult egy-egy darabka Csehországból, Lengyelországból és Bajorországból, valamint az egész Morvaországból. Trianonban megkapta a mai Szlovákiát és a mai Kárpát-Ukrajnát. Ez utóbbit elvették 'tőlük' a szovjetek a második világháború után.

Árpád apánk tyumenjei elfoglalták egész Moráviát és a gyepűt kiterjesztették a Prágai medencéig, ahol ma Tábor városa áll.

Prága a Habsburgok kedvelt városa volt. „Hű cseheink” szépen gyarapodtak. Mária Terézia idejére déli határunk a Kárpátok gerincén véglegesült. Az 1867-ben alakult „Oszták-Magyar Monarchia” ipara 60 %-ban cseh területen volt.

A második nagy háború alatt hivatalos cseh delegáció kérte Hitlertől, hogy lehessenek német protektorátus – lettek is. Szlovákiában, ami 1938-tól autonóm államként működött, az államfő, Jozef Tiso, gárdistáival nyíltan nemzeti szocialista államot hozott létre és a zsidókat likvidálta. A magyar belügyminisztérium adatai szerint, akkor több mint negyvenezer szlovákiai zsidó ember menekült hozzánk.

A 'fordulat' után, az akkori csehszlovák államfő Václav Havel figyelmeztette a tótokat, hogy a trianoni szerződést a magyarok Csehszlovákiával kötötték – nem velük!

A 'tót' népnévnek a magyarok körében lekicsinylő jelentése soha nem volt (például Mikszáth Kálmán: „A tót atyafiak.” Az atyafi testvért jelent. Mikor nevezték a tótok mostanában a magyarokat testvérüknek?)

Jegyezzük meg, hogy a Kárpát-medencében Árpád honvisszafoglalása idején nagyobb szláv népesség, pláne államféleség biztosan nem volt. Legfeljebb az avar gyepűn lehettek.

Lengyelország

Krakkó körül alakult szarmata–kun–avar népességű királyság, nagyjából a Kr. utáni ezer táján, majd elszlávosodott. Legszebb éveit Báthory István erdélyi fejedelem lengyelhoni királysága idején élte (1575-1586). Bizonyítéka mindmáig a krakkói királyi vár, a Wawel minden szobája. Sokat harcolt minden irányban és szépen gyarapodott is – minden irányban. Mára igazi közép-európai nagyhatalom. Az 1945 augusztusában kötött egyezmény értelmében 179'740 km² területet átadott a Szovjetuniónak. Viszont megkapta a korábbi Danzig Szabad Államot (1893 km²), valamint 100'943 km² korábbi német területet.

Az ukránokat-oroszokat, mint jó szomszédot – gyűlölik. A németekkel kutya-macska barátságban élnek. A második nagy háborúban tisztán lengyel Waffen SS alakulatok is harcoltak. Amikor a két szomszéd megfojtotta őket (1939), akkor hazánk – a mindkét irányból ránk nehezedő nagy nyomás ellené-

re! – befogadott mintegy 120-130 ezer lengyel menekültet, elsősorban katonát. Ezzel lehetővé tettük, hogy komolynak számító lengyel katonai erő kerüljön a szövetségesek oldalára. Miután ezen személyek többsége nyugatra való vonulását nemcsak megengedtük, de segítettük is, a Londonban székelő lengyel emigráns kormány nagy segítséget kapott, s így Lengyelország a második világháborút is mint győztes hatalom fejezhette be. Természetesen megtarthatta a tőlünk rabolt területet.

Főleg a lengyel, de a magyar oldalon is sokan emlékeznek valami lengyel-magyar fegyverbarátságra – ami szép dolog. Mi magyarok, tényleg sokat segítünk lengyel testvéreinknek, népanyagunkban is sok a közös. Arról viszont senki sem tud semmit, hogy a lengyel, mint nagy nép, történelme során minket bárhogyan segített volna.

Ukrajna

A Kr. utáni 9. században, a vikingek által szervezett kijevi fejedelemség elszlávosodott állama. A Magyar Királysággal évszázadokon át baráti kapcsolatokat ápolt. Szerepe lehetett ennek abban, hogy midőn Árpád hada a Kárpát-medence felé vonult, a vezér éppen özvegy volt. Feleségül vett egy kijevi hercegnőt, ebből a házasságból származott Zolta, kinek ágán virágoztak tovább a család sarjai.

Ukrajna soha sem volt közvetlenül határos a Magyar Királysággal. Közöttünk volt Lodoméria és Halics – ez utóbbi később Gácsország néven, délebbre pedig Moldva – Kumánia illetve Tatárország részeként. Ezek a területek évszázadokig élvezték a Magyar Királyság védelmét, mint “igényterületek” és részei Magyarország Megszentelt Koronája területének (koronánk neve: Sacra Regni Hungarici Corona – tehát nem “rex” - azaz királyi, hanem “regnum” - ország koronája).

A mi Gácsországunkat Mária Terézia csatolta birtokaihoz, az “örökös tartományok”-hoz, Galicia néven 1772-ben.

Románia

Eredetileg Havas-alföld és Moldva – Cumania részeként. A magát “román”-nak nevező népesség az Adria vidékéről pásztorként vándorolt erre a területre, ahol keveredett bolgár és szláv, valamint régi és új bizánci származású, kevert etnikumú népességgel. A várnai csatáig (1444) szintén magyar igényterület, a magyar király által kinevezett vezetők alatt. A Fekete-tenger neve hosszú időn át Magyar-tenger volt, ahol az avarok idején is csak az ő engedélyükkel lehetett hajózni.

A Kárpátok övezte területre az oláhok, mint állataikat békésen terelő pásztorok kerültek a lakatlan hegyekre. Ennek első hiteles oklevéli említése 1202 és

1209 közötti időre tehető. A román állam egységes királysággá 1859-ben, majd 1861-ben alakult, közös kormánya 1862-ben lett.

A magyarban az oláh népnév pásztort jelent, biztosan nem valami leértékelő megnevezés, tehát ma is használható. Máig használatos családi név is. A legmagasabb magyar állami és egyházi hivatalok viselői, főrendi-házi tagok között is előfordul. Biztosan megváltoztatták volna, ha szégyelniük kellett volna.

A második világháború alatt az ország igazi uralkodója Antonescu és vasgárdája volt. Romániából gyakorlatilag teljesen eltűntették a zsidókat. Mindkét háború végére a győztesek oldalára kerültek.

Szerb-Horvát-Szlovén Állam (a Trianoni Szerződésben)

Az írott források tanúsága szerint, az illír-trák őslakos Adria-mente (Dalmácia) Árpád honfoglalása előtt már avar birtok volt. Kadocsa és Zoárd Árpádi parancsra bevonult oda és birtokba vette ezt a területet Durazzo (Durasul – Dures) és Philippopolis vonaláig. A többi balkáni terület eddig a vonalig, a Várnai csata idejéig, már a Levente-hadtest honfoglaló harca eredményeként a miénk volt és maradt is, amíg a török fokozatosan el nem vette.

A Szerb-Horvát-Szlovén Királyság 1918-ban alakult, 1929-ben a hivatalos neve Jugoszlávia lett. Szintén a két világháború győztes hatalma – noha utóbb a kommunisták hatalma alá került, nem utolsósorban Nagy Péter orosz cár álma megvalósulásaként: az oroszok igyekeztek kijáratot találni a “meleg tengerek” felé.

Jegyezzük meg, hogy a szlovák nemzeti értelmiség magyar pénzen, magyar iskolákban nőtt fel. A román és a szerb nyelvű első irodalmi termékek, az első ortodox biblia magyar nyomdában, magyar pénzen készült.

Említésre méltó az is, hogy míg a két világháború között nálunk a nyilasok – amíg urai voltunk saját helyzetünknek – börtönben ültek. Ezzel szemben Szerbiában a csetnikek, Horvátországban az usztasák az államhatalmat gyakorolták.

Tárgyunk szempontjából a királyság három része külön érdemel nagyobb figyelmet.

A. Horvátország

A horvátok eleit Hérakliosz császár (575-641) telepítette ide az Észak-keleti Kárpátok előteréből (tehát nem a medencéből!), akik avar vezetőikkel érkeztek (hiszen avar területről jöttek). A tengermente (Dalmácia) a 7. században egyesült Horvátországgal Croatia néven. Kihalt a horvát uralkodó ház 1091-ben, s akkor a horvátok a mi Szent László királyunk védelmét kérték, majd 1102-ben a mi Kálmán királyunkat királyukká választották. Velence is lemondott “örökre” a partvidékről I. (nagy) Lajos királyunk (1358) idején. A magyar királyt a bán képviselte. Az ország népe a Magyar Királyságban különleges jogokkal és jussal élt.

Dalmáciát I. Ferenc a campoformiói békében (1797) a magyar király jogán kapta vissza, de magyar királyi esküjét megszegve, a területet családi birtokához, az „örökös tartományokhoz” csatolta. Az osztrák utazási irodák máig, mint „ősi osztrák tengerpartot” hirdetik. Mária Terézia csak Fiumét csatolta vissza hozzánk 1779-ben. Sorsuk Tito Jugoszláviájába vitte őket, ahonnan csak nemrég szabadultak.

Számomra meglepő tapasztalat volt, hogy a dalmátoknak van egy ősi mondájuk, ami szinte szó szerint egyezik a székelyek „Kőműves Kelemenné” c. balladájával. Az én Csihák családnevet is először dalmátként igazolták. Utóbb bizonyították, hogy cseh, majd román. Azonos nevű ősömnek adott székely nemességet Bethlen Gábor (Székely Oklevéltár). Bobula Ida és Cyrill Gad (Oxford University Press 1924) szerint szumir szó, és végül székely rokonaim szerint is, nevem jelentése: csalán. („Csihán királyfi”. Kriza János gyűjtése. Debrecen környékén: Csóhány, Csollán stb.) Igen ősi dolog lehet.

B. Szlovénia

Nagyjából a mai területén Alsó- és Felső-Szlavónia volt és a horvátországi bántól függött. Szintén a Megszentelt Korona területe 1083-tól. Lakói a tisztázatlan eredetű vendek is, akiknek mai nyelve biztosan szláv.

C. Szerbia

Valahol a Balkán közepén volt az ó-korban Rascia. Lakói a rácok a mi emlékezetünkben. A rómaiak telepítettek erre a vidékre népeket, akiket a maguk nyelvén szolgálknak, servus-oknak neveztek. A történelemben igen jó katonáknak bizonyultak. Az előre nyomuló törökök elől egyre északabbra szorultak. Így kerültek mai hazájukba és nyertek befogadást a Magyar Királyság területére. Ma is szép számmal élnek – miként a horvátok is – a mai magyar állam területén is.

Olaszország

A 19. század végén alakult egységes királysággá. Az egyesüléséhez vezető harcokban Garibaldi oldalán számos magyar katona, 1848-as magyar honvéd vitézkedett. Mivel ez a háború jórészt a Habsburgok ellen folyt, természetesen ellenük voltak az első nagy háborúban is. A másodikban már Ausztriával egy oldalon harcoltak – de azért a tőlünk rablott holmit mindkettő megtarthatta.

Körülmények

A gyepű után vizsgáljunk meg néhány *körülményt*, amelyek *Trianonhoz* vezettek, és *amik Trianonból következtek*. Nem mind, mert akkor le kellene írni

szinte az egész történelmünket. Csak kiemelek négy tényt, amit fontosnak tartok.

1. *Elvesztettünk egymásután két világháborút.* Következményeit tekintve, visszatekintve a mából, megállapíthatjuk, hogy *mindkettőt egyedül mi veszítettük el.* Az elsőt úgy, hogy befejezésekor honvédségünket senki nem győzte le, katonáink mind idegen területen álltak, országunk területén egyetlen idegen katona sem volt. A hazatérő katonáinkat leszerelték, mire az ellenség még a fővárosunkat is elfoglalta. Az ellenállást a Tanácsköztársaság bolsevista vezetői szervezték – nem csekély eredménnyel. Az idegen katonákat végül a nagyhatalmak kiharcolták, de vittek amit tudtak, végül megtarthatták hazánk kétharmadát. A románok nagyobb darabot szakítottak ki belőlünk, mint amennyi sajátjuk volt. Körülöttünk létrejött egy sor olyan ország, amely korábban sohasem létezett, ahol az “államalkotó nép” lett az ország legnagyobb kisebbsége. A háború győztes országai lettek, noha kitörésekor nem is léteztek.

2. *Királynélküli királyság lettünk.* Volt erre már példa, Európa legrégebbi írott alkotmánya, a miénk, erről is intézkedett: kormányzót választottunk.

Nemrégiben még a római pápa is kijelentette, hogy mi akadályoztuk az utolsó magyar király visszatértét, ami valótlan, mert azt legyőzőink tették.

Odaveszett így országunk kétharmadával a király is. De eltűnt és a ránk szabadított kommunizmussal (senki ne állítsa, hogy ezért is mi vagyunk a felelősök!) *kipusztult nemzeti vezető rétegünk.* Elenségeink nekünk két adagban a bolsevizmust juttatták, s elpusztították nemzeti alkotmányunkat, kiölik nemzettudatunkat és mára elvették tőlünk maradék vagyunkánkat, s mindezzel a *jövőnket* is. Ugyanezt tervezték Trianonban a törökök államával is, de ők fegyverrel megvédték a magukét és szétverve is, ma már ismét komoly tényezőt jelentenek Európában.

A két nagy háborúban ugyan elveszett egész hazánk, de az igazi veszteséget a bolsevista megszállónk hozta: elvesztettük sokezer éves élő kapcsolatunkat a világgal. Ezt a kapcsolatot nem biztosítják a fejformák, a haplotípus, a vércsoport. Ezt a kapcsolatot csak élő emberek tartják. Ezt a kapcsolatrendszert zúzta szét Kárpát-medencei történelmünk egyedülálló eseménye: az ország egész területe tartósan idegen megszállás alá került. Árpád népének honfoglalása után röviddel megkezdődött nemzeti vezető rétegünk kicserélése, kiirtása, ami a huszadik század végére befejeződött. Maradt a fejforma és a haplotípus. Ha van istenünk, ezekből még újjászülethetünk – újabb párezer év alatt.

3. *Az első nagy háború után, két nagy diktatórikus állam között, mindkettő nagy nyomása ellenére, semlegesek maradtunk 1941. június 28-ig.* Eddig az időpontig mintegy kétszázezer, elsősorban a szomszédos országokból származó, sokféle nemzetiségű embernek menedéket nyújtottunk. Vegyük hozzá, hogy közvetlenül a trianoni tragédia után – tehát alig 22 éve! – legkevesebb egymillió menekültet kellett a megnyomorított ország befogadjon. Közben – 1929 és 1933

között – megszenvedtük az addigi történelem, talán legsúlyosabb gazdasági válságát – ami után megszületett a Pengő, az akkori világ egyik legszilárdabb valutája.

4. *Nincs Európában még egy nép, amely annyi és oly szép forradalmat hajtott végre, mint a magyar.* Háborúban egyedül mi legyőztük a Szovjetunió Vörös Hadseregét 1956-ban, miáltal megindult a kommunizmus összeomlása egész Európában. Az úgynevezett “szocialista tábor-“ban egyedül mi végrehajtottunk egy sikeres gazdasági reformot 1968 január 1-én. Végül forradalmunk társadalmi, befejező része után – jelképesen mondva – mi vittük a kulcsot Berlinbe a Brandenburgi kapuhoz. Kivívtuk az egész világ csodálatát – és mára itt állunk nyomorultul, mindenünkből kifosztva.

A Trianoni Békeszerződésről

Amely országnak van írott alkotmánya és abban az országban működnek a demokratikusnak elismert intézmény-rendszerek, abban az országban csak az a törvény, arra az országra csak az kötelező, amit az adott, saját rendszerében elismer. Esetünkben ez mind megtörtént és abban a rendszerben a szerződést alkotmányosan becikkelyeztük, tehát – emiatt! - érvényes.

A nemzetközi jog, ugyanezen észjárása szerint, egy éppilyen alkotmányos országgyűlés kizárólagos joga, az általa becikkelyezett jogszabályt *érvényteleníteni*. Ezzel választ adtunk mindazoknak, akik azon tűnődnek, hogy miként kellene csinálni? A válasz egyszerű: amilyen alkotmányos keretek között becikkelyeztük, éppolyan alkotmányos keretek között érvényteleníthetjük – *jogilag!* Ilymódon a *tényeket* megváltoztatni nincs erőnk, de a *jogi helyzetet* megváltoztathatjuk. Meg kell jegyezni, hogy ebbe az irányba – esetünkben - kizárólag egy helyes út vezet: helyre kell állítani Magyarországon *a történelmi jogfolytonosságot*. Ennek is csak egy helyes útja van: *ismét a történelmi alkotmányunk kell érvényesülni*. Óvni kell mindenkit minden más megoldástól – már ebből a szempontból is! Ha valaki új alkotmányt akar nekünk írni, vegye észbe: föltöbb kétséges, hogy a nemzetek közössége elismeri-e egy új alkotmány visszamenőleges hatályát? *Tehát egy új alkotmány segítségével nem biztos, hogy érvényteleníthetjük saját korábbi alkotmányos döntésünket.* Ezzel nagyon kell vigyázzon mindenki, aki szívesen írna nekünk megint valami alkotmányfélét. *Még a jogunkat is elveszíthetjük arra, ami történelmileg a miénk.* A mostani magyar országgyűlések is alkotmány-ellenesen működnek, hiszen tevékenységük nem a *magyar történelmi jogfolytonosságon*, hanem a bolsevisták új alkotmányán alapul (1946. évi első törvény), amit magyar soha el nem fogadott, következésképpen *nincs se alkotmányteremtő, se alkotmánymódosító erejük.*

A tényhelyzet megváltoztatásához szükséges erőnk csak akkor lenne, ha lennének hozzá szövetségeseink, akik érdeke azonos a mienkével. Akik ebből a

szempontból számításba jöhetnének, azok mind a rablókat segítették, tehát rájuk számítani kétséges vállalkozás lenne. Azt hazudták nekünk, hogy majd megoldja ezt a bajunkat az európai egység előrehaladása – a mai embereknek a valóságot leírni felesleges. Más kérdés, tehát, a *jog*. Jelenleg nincs módunk az alkotmányjogi rendezésre, *mert államunk ma alkotmányjogi hiátusban él*. Nincs közjogilag érvényes alkotmányunk, tehát egy valamilyen érvénytelenítő határozatnak nem lenne még saját, belső alkotmányos ereje se.

A több mint ezer éves történelmi alkotmányunkat, külső katonai erőre támaszkodva érvénytelennek nyilvánították, s helyette a bolsevisták új alkotmányt írtak, s ez van máig ránk kényszerítve (a Magyar Köztársaság Alkotmánya, 1946). Mivel a magyart soha senki nem kérdezte, hogy akarja-e a régi alkotmány kiiktatását és az új alkotmányt? – *ezért közjogilag mindkét lépés érvénytelen. Államunkat egy jogilag érvénytelen „alkotmány” szerint vezetik*, következésképpen a trianoni szerződés alkotmányos megszüntetéséhez – egyenlőre – *nincs mód*. Ellenségeink tehát ügyesek. De nem eléggé. Tiszteletre méltó és bölcs eleink – nem tudom, hogy erre az esetre gondoltak-e? – de történelmileg olyan rendet alkottak, ami a mai helyzetünkben is segít. *A trianoni szerződést úgy ratifikálták, hogy az, már beiktatása percétől kezdve – jogilag! – érvénytelen*. Tehát, nem szükséges érvényteleníteni – *jogilag*. Elég lenne a magyar közjogi rendezés (tehát: helyreállítani a történelmi jogfolytonosságunkat), miáltal a trianoni szerződés önmagától érvényét veszítené – *miután közjogi értelemben érvényes soha nem volt*. Miről van szó?

A trianoni szerződés több újkeletű kiadása volt a kezemben – *mind hamisítvány*. Mindenek előtt azért, mert nem teljes. Amikor 1999-ben a magyar történelmi iskolánk tárgya „Az első világháború és magyar történelmi következményei (1914-1921)” volt, egyik védnökünk az akkori külügyminiszter helyettese volt. Levélben kértük, hogy adjon 200 példányt a trianoni szerződésből. Ennyi vendégre számítunk, elsősorban fiatal emberre, főleg a szomszédos országokból. Tudják meg az igazságot, ne csak a meséket. A miniszter helyettese nevében egy főosztályvezető visszaírta, hogy „...a Trianoni Békeszerződés szövege egyetlen magyar nyelvű kiadásban, 1921-ben az Ordo Törvénytárban jelent meg 331 oldalon. Ez a kiadás ma már magyar közgyűjteményben is ritkaság számba megy. A külügyminisztérium könyvtárában a szerződés egy példányban megvan ugyan, de rendkívül rossz fizikai állapota miatt fénymásolása végképpen tönkretenné. Kikölcsönzése természetesen nem lehetséges.” Újabb kiadásáról nem tudnak, de ajánlanak „feldolgozásokat” és mellékelnek egy jegyzéket kilenc kiadványról – elsőrangú bolsevista szerzőktől. Az ügyet ehelyt tovább nem méltatom.

Azért sem méltatom, mert könyvespolcomon az eredeti kiadvány két példányban áll („A magyar békekötés és a becikkelyező törvény szövege. Ordo Törvény- és Rendeletár kiadása. Budapest, 1921. Dr. Alkér Kálmán és tsai).

Ennek is van méltó története – akkor is, ha a magyar külügyminisztériumban ezt nem tudják.

Luzernban Balogh Józsefnek volt egy eredeti példánya. Elküldtük Malmőbe Kovárczy Istvánhoz, egyesületünk tagjához, aki 34 éven keresztül kiadta az „Északi Vártán“ című magyar történelmi szakfolyóiratot, összesen 112 alkalommal és mi vásároltuk az egész világon. A folyóirat terjedelme egy-egy alkalommal száz oldal körüli volt. A Trianoni Békeszerződés az „Északi Vártán“ 96, 97 és 98. számaként megjelent 1983 márciusában, 170 oldalon. Kovárczy minden számot maga gépelt, sokszorosított és postázott. Bevétele ebből bizonytalan volt. A posta akkor is posta, az ember akkor is, ott is ember volt. A Magyar menekültek legalább tucatnyi ilyen igen kiváló magyar történelmi szakfolyóiratot fönntartottak, jó harminc éven keresztül. Például egyesületünk tagjai: Arady Erik Sydney-ben (Magyar Mult), Jánszky Éva, halála után Barczikay Klára (A nap fiai) Buenos Airesben stb. Ezen folyóiratok európai terjesztője egyesületünk tagja, Nyese József volt Konstanzban.

Akinek tehát ez a ritkaság, a Trianoni Békeszerződés nem-hamisított, teljes kiadása kezébe jut, az megismerheti – és kerülje a ’feldolgozásokat’, a ’társaságokat’, a magyarság kéretlen megmentőit.

A szerződés szövege ismert lehet talán az egyes kiadványokból – ezek vannak, akkor is, ha a magyar külügyminisztériumban erről talán (?) nem tudnak. Viszont a lényegét én a többi kiadványban, feldolgozásban nem leltem. Csak a külügyminisztérium által említett eredetiben. Ez pedig a következő.

A becikkelyező törvény szövegét a nemzetgyűlés több bizottsága megvizsgálta. A közgazdasági, a külügyi és a közjogi – tehát három – bizottság jelentésben megírta, hogy *ez nem egy érvényes szerződés, mert valótlán adatokra épül, s ami jogilag érvénytelenné teszi: kényszer hatására írtuk alá. „...semminemű kötelező erővel nem bírhatnak...”* Nemcsak a „szerződés“ létrejötte és aláírásának módja, de egy sor másegyéb körülmény is kényszerítő volt. Jó szomszédaink már a „szerződés“ hírére katonáikkal elfoglalták egész Magyarországot. Máig terjesztik térképeiket az egész világon mondván, hogy még az is az övék, amit nekünk meghagytak, és eközben nem szűnnek meg bizonygatni, hogy mi revizionisták vagyunk és szüntelenül az ő megtámadásukra késülünk.

A jelentés alapján került a becikkelyező törvény szövege elé “A Magyar Nemzetgyűlés Ünnepesti Nyilatkozata”, (Acta XIV/1, 13, 14. old.) aminek lényege, hogy a Magyar Nemzetgyűlés *ratifikálja, de ez nem egy egyezmény, hanem „...egyoldalú idegen akaratnak reánk való erőszakolása;...“ soha el nem fogadja.* Ez egy demokratikusan választott nemzetgyűlés volt, amelyben utoljára jelen volt az egyetemes magyar nemzet. (Forrás: Országos Törvénytár, 1921. évi július hó 31. napján kiadott 14. szám, 81-84. oldal.)

Ez a “szerződés” a becikkelyezése pillanatától jogilag érvénytelen. Tudták ezt nyilván azok is, akik aláírására kényszerítettek bennünket – a két nagy háború győztes hatalmai. Ezért nem véletlen, hogy a rablók is, meg a segítők is, az-

óta is egyre másra szorítanak bennünket, hogy az új határokat újra és újra elismerjük, s eközben a maradék hazából kiszorított magyarok végleges eltüntetésén munkálkodnak. Bűntársaiknak eközben eszük agában sincs pusztuló vérink védelme.

Megjegyzendő, hogy az árulókkal és a majdani rablókkal több titkos szerződést kötöttek, amelyeket hiánytalanul beépítettek a „békemű“-be. A diktátum aláírását követően pedig parancsra, a rablókkal mi is további különféle „szerződéseket“ kellett kössünk. Van ezekben szó minden szépről és jóról, „mi szem szájnak ingere“. Hivatkozási alap az u.n. St. German-i béke: élet és szabadság teljes védelme, nyelvhasználat, iskola stb. stb. (Der Staatsvertrag von St. Germain. Wien, 1919. 51-53. old.) Egyik rabló sem tartja be.

„Segíts magadon, s az Isten is megsegít!“

Tanulság

Miközben büszkéek vagyunk egyiptomiakhoz, szumérokhöz, szkítákhoz, hunokhoz stb. való rokonságunkra, az emberiség történelmében egyedülálló apostoli királyságunkra, több, mint ezer éves, tehát Európában legrégibb írott alkotmányunkra, akkor körülöttünk, szemünk láttára alakuló fiatal népek hazánk egy-egy darabján megteremtik saját országukat, s elveszik népanyagunk, műveltségünk, nyelvünk, vagyonunk nagy részét és mi tétlenül szemléljük, miközben fogunk és magunk elveszejtjük királyságunkat apostoliságával egyetemben, élünk jogilag érvénytelen alkotmánnyal, s boldogan feloldódunk abban az Európában, ahová bennünket soha be nem fogadtak, mert nem vagyunk ’indoeurópaiak’, s állandóan csak leigázni, elpusztítani akarnak. Ez Trianon tanulsága, és ha valaki afölött elmélkedik, hogy minek jött el az ideje, akkor errefelé keresgéljen.

Megjegyzés

Ebben a rövid ismertetésben – a cél gyorsabb elérése érdekében – kénytelen voltam sokszor rövidíteni (például az egyes országok történelme esetében), másrészt kevésbé, vagy alig ismert tudásanyagot kifejtése nélkül egyszerűen csak a szövegbe helyezni. Kérem az olvasó megértését. Akit a pontos részletek, indoklás stb. is érdekel, az szíveskedjék honlapunkon az alább felsorolt irodalomban megkeresni. Eltekintek a közlemények és a részletek bő kifejtésétől is, mert akkor elvész a fő mondanivaló. A részletekre sokféle sokféle irodalom található.

A közben, nekünk az alkotmány helyett írt Magyarország Alaptörvénye (2011. április 25) bevezető részében áll: „Nem ismerjük el az 1949. évi kommunista alkotmányt, mert egy zsarnoki uralom alapja volt, ezért kinyilvánítjuk érvénytelenségét.” Ebben az alaptörvényben a ZÁRÓRENDELKEZÉSEK 2. pontja ezt mondja: „Ezt az Alaptörvényt az Országgyűlés az 1949. évi XX. törvény ... alapján fogadja el.” – Ami nem más, mint a – fent említett – zsarnoki uralom alapja. Miáltal ez az irat önmagáról kijelenti, hogy jogilag érvénytelen. Tekint-

sük ezúttal kevésbé érdekes részletnek, hogy Magyarországon a történelmi jogfolytonosságot az 1946. évi első törvény szüntette meg, amit a köztársaság alkotmányának tekintünk. Addig az időpontig a magyar bíróságok ítéletüket a Szent Korona nevében mondták – kivéve az úgynevezett népbíróságokat, amelyek egyébként sem sorolhatók alkotmányos jogi intézményeink közé. Jog és hatalom nem mindig fedi egymást.

Jegyezzük még meg, hogy Németországnak van alkotmány helyett alaptörvénye (Grundgesetz), mert a második világháború után nem kötöttek velük békét, így nem lehet alkotmányuk – amint azt a német alkotmánybíróság minden odailő alkalommal kijelenti. Az ENSZ alapokmány 107. pontja értelmében Németország így még mindig hadban álló fél.

Kelt Zürichben, a Trianoni Békeszerződés aláírása 89. évfordulója napján

A pontosabb megértéshez szükséges irodalom (Acta = Acta Historica Hungarica Turiciensia, a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület kiadványa, www.zmte.org) megtalálható PDF ingyen letölthető formában honlapunkon, a magyar és az európai digitális könyvtárban, továbbá papíron 70 ország 156 könyvtárában.

1. Magyar történelem. Acta XIV/4, 7-18. old., XVIII/1, 521-570. old., és VII/2 harmadik kiadás
2. A gyepű. Acta XV/2, 28-32. old.
3. Kárpát-medence. Acta XVIII/1, 195-224. old., VII/2 2007. évi kiadása, VIII/3., 37-40. old.
4. Ausztria. Acta IV/1, 40-43. old.
5. Csehszlovákia. Ukrajna. Szerb-Horvát-Szlovén Állam. Románia. Acta XIV/4, 7-18. old., X/1, 84-171. old., XII/1, 251-262. old., XVI/1, 320-330. old.
6. Az első világháború (nagy háború). Acta XIV/1, 11-16. old., 17-30. old., 61-96. old.
7. A második világháború (nagy háború). Acta XIV/1, 181-194. old., 213-220. old., 265-289. old., 307-315. old., 341-344. old.
8. Közjogi helyzet. XVI/1, 286-299. old., XVIII/1, 417-434. old., 473-504. old., X/3, 190-199. old.
9. Magyar – nép – nemzet – kisebbség – autonómia (magyarul öngazgatás, önkormányzat, önrendelkezés) Acta XII/1, 164-173. old.
10. Az Altöttingi Országgyűlés. Acta XVI/1, 286-289. old., valamint Acta XXVIII/1.